

СРЕЩА

А душата ми - птица не посмя
да те последва по пътя ти омаен...
Знаеше, ще падне сред пътя
в пастта на Океана - бездънен дом
на воднодишащи птици и нимфи
безсърдечни - с космични,
ослепителни скафандри прозрачни - към
крилете ми въздушни и мечтите ми слепи...

А когато бях Сафо! Целувах те на воля!
Беше моето перо - най-вълшебно!
Блясъка на сълзата ми сладна!

И нарече сърцето ми слънце!
Няма съмнение, че от туптежа му
слабите спазват дистанция!
Смелостта за близост е на смърт равнозначна -
смърт чрез изпепеляване, внезапно...
Ера след ера - Любовта ми гори самотна
в неимоверния си огън!
И птиците ми излетели се стъписаха -
паникьосани,
тъй обичащи при първата поява,
че трептяха плахи като бомбардировачи,
готови да се самовзривят за първо
и последно кацане - наказание.....

Как бих умряла след целувките ти!
Как бих умряла! Дори и да е грях!
Сред зениците и ирисите на ревността ти -
и зовът ти псалм!
О, моя любов от другия свят,
дай ми знак, че ме познаваш,
и че не съм отписана от пресния ти спомен!

От жадния ти устрем към моя покой и
нежност свята, изливаща се от докосването и
допира на живите ни тела, с още живи усещания!

Бъди вълшебното ми перо и блясъка на сълзата ми
сладна! И отново - дори без среща, в гънката на
стратта ти, да бъда Сафо! Отново!